

*és piros szalaggal kösd át a fekbhelyet,
majd vékony derekad ívét. Hagyd
a szalagokat ott nappal és éjjel is,
de kezd ringatni eljövendő gyermeked
kosarát a felkötés utáni kilencedik hét
utolsó napjának délidején, összesen
kétszázötvenkétszer. Majd engedd
magadba párod naplementekor.
A negyedik ringás utáni hónapokban
a szalag hasadon feszülni kezd,
de előbb a mőzeskosár közelében
tégy férfid kedvére tetszése szerint,
elhajtva a sérelmekről benned nőtt
fekete magzatot, mely nem hagy
helyet méhedben a nagyobb jónak.
De ha elengeded, otthon érzi majd
magát benned az, akinek belőled
kiszakadva is rajtad áll majd élete.*

GÉCZI JÁNOS

Törek

1

*Olyan volt
mint az idősödő nő arca
amelyen a rúzs színe maradt változatlan csupán*

2.

*Te vagy a legszebb a világon
madárként dalolsz a faágon
és itt nincs más, csakis a karácsony
elélsz a darabka kalácson*

*Amire vizelni rájár
a szomszéd nagylábú ebe
a kert sarkában
sírdogálsz a szőke fánál
mint esztétikum
amíg vársz rám, van benned
a rum és a durum és a mazsola*

*A műtárgyban a műtárgy rejtett oka
Kemencében a sütemény
nevetésben a sírás
bömbölésben a habota*

3.

*Hannab úgy tudta, férfinevű rózsák nincsenek
állt ott előtte, talpig vörösben, a Svájctól nyugatra eső nyárban
mint kinek nem esik nehezére a hasonlatban létezés
Színhelyes virág, pontosan beillik a helyébe
amelyet kapott a tér és idő közös pontján
még ha semmi köze sem a rózsák családjához
egyszerű peónia, az asszonyi szenvedéstörténet jegye*

4.

*Teremtőm, hol hull, hol kél a nap
hogyan lesz bennem egyre kisebb a minden
hogyan törpülsz mindenhatóm, s hogyan
válik egyre kisebbé benned az isten*

5.

*Megfigyeltem, a kilátónál
zöldelltek, sárgultak legkorábban a levelek*

*Ha sorba veszem mindazt, ami feledve lesz
a házat, hol laktam
amelynek udvarán kutyák élték a maguk idejét
az enyém közösét, a hegycsúcsról
a naplementétől lejjebb csúszó várat, a felhőket
amik a magasság metafizikáját képviselik
és egyben a hegyoldali kert mélységét
van pillanat, amelyik még az enyém
van a rákövetkező másik
melyről ez el nem mondható*

*Arról kell szólnom a továbbiakban, amit elfelejtek
nem íródnak hozzá himnuszok
nem a paradicsom utáni heves vágyról
hiszen az örök, és nem csupán a sajátom*

*Ha sorba veszem, ami feledve lesz
hiába a tapasztalat és a tudás tartálya
elporlad, mint sirály alól a szeméttelép*

*az írás, amelynek egyszerre dolga
a vad és a vadász
mint az írás alól a papír, lebull
megbontva egymás képviselét*

*Mi az, ami megmentendő
hogy ne ragadja magával az elvesző tér
az elfolyó testi idő, ha az nem több
egy fejnél, melyen nincs baj
s benne műfogak
vagy mint a sorok közé esett kolorádóbogár
vagy a távoli mozdonyzokatolás
amely elől, mintha sétára, olykor
a vízpartra húzódtam el*

*Ha sorba veszem, ami feledve lesz
mint, ki elvesztve az Újtestamentumot
nem az Ószövetségbe
hanem menten a zsidók Tórájába tér be
hogy szavanként abban rágja Mózes könyveit
holott csak nincs tovább, amire emlékezne
amije volt, az nincs, nincs
teste
mintha a lélek ízéhez ekként jutna el*

6.

*A hely, ahol ültél, még ugyanaz
Őrzi pontosan/biztosan alakod, aki benne voltál
mint a gyümölcsbús a narancsbéjban Citrusillattól
lobbant fel-fel a mécszláng s a hegyes tűznyelven
pörkölődnek meg az olajos szavak Tiszta öröm
Csupa ünnepe formálódna meg a helynek, ha lenne ott
valami, ami te vagy Talán egy test, talán lélek
talán, ami volt a kettő együttese
Sohasem volt ennyi fény a levegőben
Szerelmesen az ember akképp forr, mint a víz
két atmoszférán, százhuszonöt fokon
nincs szüksége nagykabátra, ha havazik
s mint a hattyúnyakú dog, ki ha szűkül sem repül*

*A helyen, ahol ültél, az asztalon hagyott pohárban
százhuszonöt fokon forr a víz A széklábnál
sovány pont hever, kitartóan egyetlen foltra mered
mely cipőd talpa után maradt*